

8-10 stycznia 2016
walka postu z karnawałem

---

scena
tańca
studio

walka postu z karnawałem

Program styczniowego spotkania z tańcem w ramach Sceny Tańca Studio jest inspirowany postem i karnawałem, z jednej strony – zabawą, z drugiej – skupieniem i namysłem nad przemijaniem. Kielecki Teatr Tańca z okazji 20-lecia swojego istnienia pokaże w swoich trzech krótkich formach rodzajów tańca jazzowego. W *Jazz Dance* – jego barwność i karnawałową żywość oraz rozwój tej formy tańca, w *Symulacji ciała* – teatralizowaną lekcję jazzową. W *Tak to my*, choreografii Mateusza Pietrzaka. przebadana zostanie natomiast ludzka cielesność – ciało jako źródło wiedzy, doświadczenia, duszy, emocji, intencji ruchu...

Nowy rok to nie tylko czas przełomu, ale i czas powrotu, powtarzania kolejnych obietnic, błędów, zachowań. Kumulujemy doświadczenia, dodajemy do nich nowe, a mimo to powracamy do starych nawyków. *RE//akumulacja* Ramony Nagabczyńskiej inspirowana słynną *Akumulacją* amerykańskiej choreografki pokolenia twórców tańca *postmodern* Trishy Brown, jest właśnie takim dodawaniem – zaczynamy jak w nowym roku od jednego kroku, od jednego poruszenia nadgarstkiem...

W 2016 roku będziemy prezentować tych samych artystów w różnych ich utworach, czasami zupełnie kontrastowych, czasami kontynuujących ich twórcze poszukiwania. Ramona Nagabczyńska pokaże także spektakl inspirowany twórczością Tadeusza Kantora, a szczególnie koncepcją *ur-materii*. W swoim solo *pURe* podejmuje temat naturalności ciała.

Nowy rok urozmaici program STS najnowszym spektaklem Bałtyckiego Teatru Tańca – *Fedrą* Izadory Weiss, która dzielić będzie scenę z inną pracą tej choreografki, zatytułowaną *Śmierć i dziewczyna*. Spektakle przyniosą gorące namiętności i namysł nad przemijaniem w typowej dla artystki dynamicznej formie ruchowej. Namysł nad tym, co spotka każdego z nas podejmuje także Renata Piotrowska w swojej interpretacji średniowiecznego motywu „tańca śmierci” – niepozbawionym humorem filozoficzno-anatomicznym moralitecie *Śmierć. Ćwiczenia i wariacje*.

Dzieci wraz z artystami Wrocławskiego Teatru Pantomimy będą mogły wejść tym razem w magiczny świat przygód Calineczki. Widowisko *Mikrokosmos* jest tak różnorodne

wizualnie i atrakcyjne, że i dorośli z duszą dziecka będą mogli znaleźć przyjemność w jego obejrzeniu. A tym, którzy chcieliby się poruszać w karnawałowych rytmach proponujemy warsztaty z tańca jazzowego, które poprowadzą Elżbieta Szlufik-Pańtak i Grzegorz Pańtak, dyrektorzy Kieleckiego Teatru Tańca.

Nowy rok przywita nas zatem wesołymi rytmami i barwnymi kostiumami rodem z gorącej Brazylii. Gdy krew gorąca, budzą się namiętności, które mogą prowadzić nawet do zbrodni lub śmierci. Warto zatem zastanowić się także nad sensem życia i pogodzić się z myślą o przemijaniu, ale póki co karnawał trwa!

Jadwiga Majewska

prowadzenie:
Elżbieta Szlufik-Pańtak
i Grzegorz Pańtak

Cały ten jazz

9 stycznia / godz. 12.00–15.00 /

Modelatornia /

udział bezpłatny / wymagane zapisy

Warsztaty skierowane do aktorów, studentów szkół aktorskich, tancerzy i do każdego, kto chciałby nabrać nieco wprawy i poczuć w ciele „cały ten jazz”.

Elżbieta Szlufik-Pańtak

– jazz koordynacja

Podczas swoich lekcji szczególną uwagę zwraca na koordynację, wycucie swingu i rytmu synkopowanego u tancerzy. Wiele ćwiczeń realizowanych jest przy drążku i charakteryzuje się nowoczesnym podejściem do koordynacji. Sekwencje ruchowe przy drążku są ściśle związane z rytmem i linią melodyczną muzyki.

Kombinacje taneczne w przestrzeni charakteryzuje dyscyplina kierunków. W choreografiach podkreśla zmysłowość kobiecego ruchu i dużą ekspresję emocjonalną.

Grzegorz Pańtak

– modern jazz

W swoich lekcjach proponuje połączenie undergroundowego, instynktownego ruchu z tradycyjnym modern jazzem. Realizując choreografie lekcyjne, stara się łączyć gwałtowność słowiańską z zachodnim podejściem do formy ruchowej, co daje interesującą fuzję artystyczną. Podczas swoich zajęć rozwija umiejętności interpretacyjne tancerzy, komponując dwójkowe kombinacje z elementami partnerowania oraz zwracają uwagę na motywację ruchu i wzajemne odnoszenie się partnerów do siebie.

**Zgłoszenia prosimy przesyłać
do 8 stycznia do godz. 15.00**

na adres mailowy:
magdalena.grabowska@teatrstudio.pl

Kielecki Teatr Tańca

8 stycznia / godz. 18.00 / 95' (z przerwą) /
Duża Scena

Stymulacja ciała 31'

Stymulacja ciała jest artystycznym opracowaniem i autorskim spojrzeniem choreografów na sceniczny taniec jazzowy jako styl, metodę lekcyjną i formę niepodlegającą dewaluacji mimo zmiennej mody. Ekspresyjny taniec jazzowy zawsze daje radość, a widz będący świadkiem tego fenomenu odczuwa wzrastającą witalność.

Choreografia *Stymulacja ciała* składa się z dwóch części: *CLASS* i *DANCE*. Na pierwszą część składają się kombinacje przy drążku, a następnie sekwencje wykonywane po diagonalu i w centrum sceny. Kolejność ta ukazuje metodycznie stosowany proces kształtowania techniki i zdolności motorycznych tancerza w stylach tańca jazzowego. Opracowanie artystyczne polega na połączeniu ćwiczeń w spójny ciąg, zastosowaniu rytmiczno-tanecznych łączników oraz budowaniu choreografii w kanonie. Druga część to kompozycja choreograficzna jazzowego tańca scenicznego, w znacznej części oparta na relacji tancerzy wobec siebie. Relacja pomiędzy partnerką i partnerem jest głównym łącznikiem i osią, wokół której rozwija się forma witalnego tańca jazzowego.

Stymulacja ciała – CLASS

choreografia:

Elżbieta Szlufik-Pańtak

muzyka:

collage z tradycyjnych i rozrywkowych utworów jazzowych

opracowanie światła:

Grzegorz Pańtak

Stymulacja ciała – DANCE

choreografia, opracowanie światła:

Grzegorz Pańtak

muzyka:

Low Deep T

premiera:

11-12 grudnia 2015, Kielce

obsada:

Gracja Górniak, Alicja Horwath-Maksymow, Ewelina Kubot-Łącka, Anna Kuc, Monika Kuc-Piechota, Pamela Paprota, Paulina Patyna, Anna Piotrowska, Joanna Polowczyk, Marta Rolska, Marta Starostecka, Arkadia Ślósarska, Joanna Wachnienko, Liliia Zakharova, Izabela Zawadzka, Małgorzata Ziółkowska, Josè Alves, Marcos De Lima, Krzysztof Dziarmaga, Mateusz

Pietrzak, Tomasz Słomka, Aleksander Staniszewski, Kamil Dańkowski

Tak to my 11'

*Nie obchodzi mnie jak poruszają się ludzie.
Obchodzi mnie to, co ludzi porusza.*
Pina Bausch

Ciało jest instrumentem tancerza. Gdzie lepiej niż w tańcu przebadana zostanie ludzka cielesność? Ciało to źródło wiedzy, doświadczenia, duszy, emocji, intencji ruchu w przestrzeni i czasie. Ciało to my.

choreografia:

Mateusz Pietrzak

muzyka:

Yann Tiersen, Goran Bregović

obsada:

Ewelina Kubot-Łącka, Joanna Polowczyk, Mateusz Pietrzak

premiera:

12 grudnia 2014, Kielce

[przerwa 15 min.]

JAZZ DANCE Back and Forth 35' (fragmenty)

To artystycznie opowiedziana historia tańca jazzowego. Zespół artystyczny Kieleckiego Teatru Tańca w niezwykle widowiskowy sposób przeprowadza widzów przez wszystkie etapy rozwoju tańca jazzowego. Show taneczne zaczyna się w gorącej Afryce, by następnie pokazać ulice Nowego Orleanu, Harlem, Broadway i współczesną Europę. Kolejne style tańca (od afro, poprzez broadway jazz, do hip hop'u) podkreślone są oryginalnymi kostiumami i porywającą muzyką ówczesnych lat. Na przedstawienie składają się choreografie, stworzone przez światowej sławy Amerykanina Billa Goodsona, który współpracował z największymi postaciami współczesnej sceny pop, takimi jak: Michael Jackson, Paula Abdul, Diana Ross, czy Gloria Estefan.

idea:

Elżbieta Szlufik-Pańtak

choreografia:

Bill Goodson

muzyka:

collage

kostiumy:

Anna Czyż

scenografia i opracowanie światła:

Grzegorz Pańtak

wideo o Kieleckim Teatrze Tańca:

Dominik Rakoczy

obsada:

Gracja Górniak, Alicja Horwath-Maksymow, Ewelina Kubot-Łączka, Anna Kuc, Monika Kuc-Piechota, Pamela Paprota, Paulina Patyna, Anna Piotrowska, Joanna Polowczyk, Marta Rolska, Marta Starostecka, Arkadia Ślósarska, Joanna Wachnienko, Liliia Zakharova, Izabela Zawadzka, Małgorzata Ziółkowska, José Alves, Marcos De Lima, Krzysztof Dziarmaga, Mateusz Pietrzak, Tomasz Słomka, Aleksander Staniszewski, Kamil Zdańkowski

premiera:

12-13 grudnia 2009, Kielce

Spektakl zrealizowany został ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Marszałka Województwa Świętokrzyskiego.

Ramona Nagabczyńska

pURe

8 stycznia / godz. 20.00 / 35' /
Malarnia

Solo Ramony Nagabczyńskiej podejmuje temat naturalności ciała, przywołując koncepcję *ur-materii* Tadeusza Kantora. *Ur-materia* to byt poprzedzający iluzję, autonomiczna pre-egzystencja samej przestrzeni teatru. *Ur-materia* jest kluczem, którym choreografka bada przestrzeń własnego ciała. Pytanie o to, na ile jest to przestrzeń oswojona, a na ile obca, jest pytaniem o pierwotną relację – matrycę ruchu i znaczenie tańca. Ciało, pomyślane jako prototyp kulturowej sceny, wymusza pytanie o dyscyplinę, która w alfabecie Kantora byłaby cechą manekina, pozorną martwicą powracającą natrętnie w jego sztuce. Idąc tym tropem, choreografka wywraca na lewą stronę dotychczasowe pytanie o opresję, której poddawane jest ciało. Zamiast tego próbuje wskazać na żądania ciała, na jego sprawczość, zdolność

do emancypacji i chęć ustanawiania własnego porządku. Umieszczenie ciała tancerza na punkcie styku dyskursywnej kultury i intuicyjnej natury, rzuca nowe światło na funkcje i istotę tańca. Solo *pURe* to cykl poddany rekompozycji, próba odpowiedzi na pytanie, czy istnieje i czym może być pierwotność dzisiaj.

choreografia, pomysł i wykonanie:

Ramona Nagabczyńska

muzyka:

Max Richter (rekompozycja *Czterech pór roku* Vivaldiego)

światła:

**Ramona Nagabczyńska
i Maciej Połynko**

produkcja:

Teatr Maat w ramach Maat Festival „Kantor Now!”

premiera:

**5 grudnia 2015, Centrum Kultury
w Lublinie**

Spektakl jest częścią wydarzenia *MaatFestival „Kantor Now!”*, platformy w ramach którego produkowane są dzieła choreograficzne odnoszące się do dorobku Tadeusza Kantora. Projekt dofinansowany ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wrocławski Teatr Pantominy

Mikrokosmos

na motywach *Calineczki*
Hansa Christiana Andersena

9 stycznia / godz. 17.00 / 65' /

Duża Scena

Hans Christian Andersen napisał *Calineczkę* poszukując w dziecku, którego metaforą jest dwuipółcentymetrowa dziewczynka, dowodu bezbronności, posłuszeństwa, niewinności; wskazując jednocześnie ogromny wpływ świata zewnętrznego na to, co dzieje się z bohaterem. *Mikrokosmos* jest swobodną interpretacją tej popularnej baśni. *Calineczka* staje się tu jedynie pretekstem do zderzenia się z podobnymi wątkami, ale na zasadach, które dyktuje w opowieści bohaterka ciekawa świata, silna i zdecydowana, dążąca do tego, by być sobą i czuć się wolną. Powodem tej swobodnej inter-

pretacji jest chęć podjęcia dialogu ze stereotypem bohatera dziecięcego, sprowadzonego do postawy bezwolnej, pozbawionej charakteru i wpływu na własny los.

scenariusz i reżyseria:

Konrad Dworakowski

scenografia i kostiumy:

Maria Balcerek

projekcje wideo:

Michał Zielony

reżyseria światła:

Bary

muzyka:

Piotr Klimek

obsada:

Artur Borkowski, Agnieszka Charkot, Izabela Cześniewicz, Agnieszka Dziewa, Anatolij Ivanov, Paulina Józwin, Mateusz Kowalski, Agnieszka Kulińska, Aneta Piorun/Sandra Kromer (gościnnie), Monika Rostecka, Piotr Sabat, Mariusz Sikorski, Krzysztof Szczepańczyk

premiera:

2 września 2011, Teatr Polski, Wrocław

Ramona Nagabczyńska

RE// akumulacja

9 stycznia / godz. 18.30 / 45' /

Malarnia

Czas teraźniejszy to czas powielania, polepszania, powiększania i pytania: „Co zrobić ze skumulowanym materiałem?”. Czas teraźniejszy to czas, kiedy akumulacja znaczy co innego niż w latach 70., kiedy Trisha Brown tworzyła swoją słynną pracę i metodę twórczą. Czas teraźniejszy, to czas rewizji i recyklingu. To czas dialogu z kontekstem, historią, postaciami, których się nigdy nie spotkało i nie spotka w sensie fizycznym. To czas dialogu pozbawionego hierarchii i kompleksów.

Pozbawiam się złudzeń. Nie ma mnie w sensie artystycznym. Jest tylko odtwarzanie, przetwarzanie, remiksowanie, powielanie cząstek innych. Totalna, nowoczesna mechanizacja, która pozwoli mi dotrzeć do was i do siebie.

choreografia i wykonanie:

Ramona Nagabczyńska

muzyka:

Alexander Zekke

projekcje:

Miguel Nieto

światła:

Jan Cybis

produkcja:

Komuna//Warszawa we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca

premiera:

9 czerwca 2012, Komuna//Warszawa

Bałtycki Teatr Tańca

10 stycznia / godz. 19.00 / 50' /

Duża Scena

Śmierć i dziewczyna 20'

Opowieść o dziewczynie, która sądziła, że oswoiła i prześlagała Śmierć, ale nie wiedziała, że zostanie oszukana i ugodzona w najmniej spodziewany sposób przez tę, której prześlagać ani oswoić się nie da.

Weiss odkryła swój własny język tańca – jedno z tych marzeń, które dla tak wielu wielbicieli tańca szukających nowych talentów stawało się koszmarem.

Jeffery Taylor, „Sunday Express”

muzyka:

Franciszek Schubert

libretto, inscenizacja i choreografia:

Izadora Weiss

kostiumy:

Hanna Szymczak

światła:

Piotr Miskiewicz

obsada:

Emma Jane Howley, Elżbieta Czajkowska-Kłos, Levente Bálint

Bartosz Kondracki, Benjamin Citkowski, Joel Mesa Gutierrez, Oleksandr Khudimov, João Paulo de Castro Franca, Roberto Tallarigo, Fabio de Rosa

premiera:

14 września 2013, Opera Bałtycka, Gdańsk

Fedra 30'

Opowieść o tragicznej miłości macochy do młodego pasierba. Arcydzieło literatury francuskiej przetworzone przez Izadorę Weiss za pomocą sztuki tańca to przejmujący spektakl o miłości niemożliwej, o poczuciu winy i bezradności wobec namiętności rodzących się w nas z niepojętych źródeł, o kłamstwach i śmierci, która jest jedynym wyjściem z ich przekłętą pułapki. To także wysmakowany estetycznie spektakl o nieubłaganej hierarchii w sztuce i w życiu, która powoduje tyle niesprawiedliwości, ale jednocześnie jest potężną siłą napędową naszego przewycięzania słabości i lęków.

Weiss obejmuje wiele elementów. Patrzy przez pryzmat żywiołowości obrazu, łączy wnikliwą wrażliwość muzyczną z dużym naciskiem na narrację i charakterystykę emocjonalną. Ale głównym nośnikiem tego wszystkiego jest to, co robi ona z tańcem.

Donald Hutera, www.londondance.com

libretto według dramatu Jeana Baptiste'a Racine'a

muzyka:

Gustaw Mahler

libretto, inscenizacja i choreografia:

Izadora Weiss

kostiumy:

Hanna Szymczak

światła:

Piotr Miskiewicz

asystenci choreografa:

Elżbieta Czajkowska-Kłos, Filip Michalak, Bartosz Kondracki

obsada:

Beata Giza (Fedra), Benjamin Citkowski (Hipolit), Emma Jane Howley (Arycja), Julia Sanz Fernandez (Enona), Fabio de Rosa (Teramenes), Filip Michalak (Tezeusz), Demos: Alicia Navas Otero, João Paulo de Castro Franca, Anita Suzanne Gregory, Joel Mesa Gutierrez, Roberto Tallarigo, Sayaka Haruna-Kondracka, Levente Bálint, Bartosz Kondracki, Paula Tato Horcajo, Paulina Wojtkowska, Oleksandr Khudimov

premiera:

7 listopada 2015, Opera Bałtycka, Gdańsk

Renata Piotrowska-Auffret

Śmierć. Ćwiczenia i wariacje

10 stycznia / godz. 21.00 / 55' /
Malarnia

Śmierć jest doświadczeniem, które nie może być opowiedziane. Jest granicą, po przekroczeniu której nie ma powrotu. Ten, kto jej doświadcza, na zawsze odchodzi. W swoim nowym spektaklu choreografka i performerka Renata Piotrowska konfrontuje to doświadczenie z teatrem – zgodnie z myślą Peggy Phelan, dla której teatr jest miejscem, gdzie społeczeństwo „przygotowuje się na stratę, a w szczególności na śmierć”. Piotrowska, usiłując wprost zainscenizować spotkanie ze śmiercią, podchodzi do tego zadania z zaangażowaniem, dystansem i humorem. Gromadzi różne scenariusze składające się na performatywny dyptyk, w trakcie którego choreografka podróżuje przez wieki (nie)doświadczenia śmierci i korzysta z artystycznych, kulturowych i społecznych reprezentacji tego ostatecznego doświadczenia. Wychodząc od obserwacji, że współczesne ciało bardziej niż kiedykolwiek neguje własną śmiertelność, a medialnej wszechobecności umierania towarzyszy chęć wymazania śmierci z codziennego życia,

artystka zwraca się w stronę niektórych historycznych zjawisk i fantazmatów związanych z problematyką śmierci, takich jak średniowieczna ikonografia *danse macabre*, rytuał, personifikacja kostuchy, makabryczna estetyka *gore* czy *petite mort* erotyki. Raz za razem kreując spotkanie ze śmiercią, wciągając ją w choreografię jak nieuchwytną partnerkę, Piotrowska w przewrotny sposób bada współczesne rozumienie umierania lub jego brak.

koncept, choreografia, wykonanie:

Renata Piotrowska-Auffret

dramaturgia:

Bojana Bauer

światło:

Ewa Garniec

produkcja:

Fundacja Burdąg

partnerzy:

Centrum w Ruchu, Wawerskie Centrum Kultury, Centrum Sztuki Współczesnej – Sala Laboratorium, Narodowe Centrum Tańca w Paryżu, La Briqueterie – CDC du Val-de-Marne, Teatr Soho

premiera:

28 października 2014, Instytut Teatralny, Warszawa

Podziękowania dla Simona Auffret, Anny Goldanowskiej, Małgosi Ignatowskiej i Marysi Stokłosy.

Spektakl powstał w ramach programu „Badanie/produkcja. Rezydencje choreograficzne – taniec w procesie artykulacji” Fundacji Burdąg dofinansowanego ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Projekt badawczy realizowany we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca.

Burdąg

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

instytut muzyki i tańca

Teatr Studio / PKiN / pl. Defilad 1
(wejście od ul. Marszałkowskiej)

bilety do nabycia w kasie Teatru Studio
oraz za pośrednictwem strony Teatru Studio:
www.teatrstudio.pl

karnet jednodniowy – 25 zł
bilet na jeden spektakl – 20 zł

programatorka:

Jadwiga Majewska

organizatorzy:

**Teatr Studio im. Stanisława Ignacego Witkiewicza,
Instytut Muzyki i Tańca**

sfinansowano ze środków:

**Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego,
Miasta Stołecznego Warszawy**

scena
tańca
studio

STUDIO

instytut muzyki i tańca

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

projekt graficzny: **beton.**